

Tot staving van haar beroep voert verzoekster elf middelen aan: schending van artikel 81 EG, van het motiveringsvereiste, van de richtsnoeren 2006 voor de berekening van geldboeten (<sup>1</sup>), van het evenredigheidsbeginsel, van het vermoeden van onschuld, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het beginsel van gelijke behandeling en van het beginsel van het persoonlijke karakter van straffen, doordat de Commissie:

- zich op het standpunt heeft gesteld dat de praktijken inzake was en paraffine, enerzijds, en olierijke was, anderzijds, één enkele voortdurende inbreuk opleverden, en de praktijken inzake olierijke was als overeenkomst heeft gekwalificeerd;
- ten onrechte is uitgegaan van één enkele voortdurende inbreuk bestaande in een overeenkomst tot vaststelling van de prijzen, verdeling van de markten en/of de klanten, hoewel verzoekster slechts één uitwisseling van gegevens betreffende de toestand op de markt voor paraffine, de prijzen en de toekomstige tariefstrategieën, de klanten en de volumes ten laste zou kunnen worden gelegd;
- enerzijds is voorbijgegaan aan de communautaire rechtspraak inzake het publiekelijk distantiëren door verzoekster verantwoordelijk te houden voor de gehele duur van de inbreuk met betrekking tot was en paraffine, hoewel verzoekster na de bijeenkomst van 11 en 12 mei 2004 niet langer heeft deelgenomen aan de „technische bijeenkomsten”, dat wil zeggen bijna één jaar voor het einde van de inbreuk, en anderzijds heeft erkend dat Repsol zich vóór het einde van de inbreuk heeft teruggetrokken uit de mededingingsregeling, maar dit niet heeft erkend met betrekking tot verzoekster, hoewel die zich in een vergelijkbare situatie bevond;
- van verzoekster heeft verlangd dat zij aantoonde dat zij zich publiekelijk van de mededingingsregeling heeft gedistantiëerde;
- niet in aanmerking heeft genomen dat de mededingingsregeling niet is uitgevoerd;
- de waarde heeft gehanteerd van de verkopen van de drie laatste boekjaren waarin verzoekster aan de inbreuk heeft deelgenomen en niet de waarde van de verkopen van het laatste jaar van deelneming;
- voor de inbreuk met betrekking tot olierijke was een te hoog percentage van de waarde van de verkopen heeft gehanteerd;
- de in punt 24 van de richtsnoeren neergelegde methode voor de berekening van de geldboete heeft toegepast, die in strijd is met artikel 23, lid 3, van verordening nr. 1/2003 en de beginselen van evenredigheid, gelijke behandeling en vermoeden van onschuld;
- ter afschrikking een extra bedrag heeft toegepast zonder dit afdoende te rechtvaardigen;
- een geldboete heeft vastgesteld die 410 % beloopt van de jaarlijkse omzet van verzoekster op de betrokken markt;
- de handelwijze van verzoekster heeft toegerekend aan de moedermaatschappij Total SA.

(<sup>1</sup>) Richtsnoeren voor de berekening van geldboeten die uit hoofde van artikel 23, lid 2, sub a, van verordening (EG) nr. 1/2003 worden opgelegd (PB 2006, C 210, blz. 2).

**Hogere voorziening ingesteld op 19 december 2008 door Bart Nijs tegen het arrest van het Gerecht voor ambtenarenzaken van 9 oktober 2008 in zaak F-49/06, Nijs/Rekenkamer**

(Zaak T-567/08 P)

(2009/C 55/70)

Procestaal: Frans

**Partijen**

*Rekwirant:* Bart Nijs (Bereldange, Luxemburg) (vertegenwoordiger: F. Rollinger, advocaat)

*Andere partij bij de procedure:* Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen

**Conclusies**

- de hogere voorziening ontvankelijk verklaren;
- de hogere voorziening gegrond verklaren;
- diensgevolge, het arrest van 9 oktober 2008 in zaak F-49/06, Bart Nijs/Europese Rekenkamer, vernietigen.

**Middelen en voornaamste argumenten**

Met deze hogere voorziening vraagt rekwirant vernietiging van het arrest van het Gerecht voor ambtenarenzaken van 9 oktober 2008 in zaak F-49/06, Nijs/Rekenkamer, waarbij rekwirants beroep, strekkende tot, enerzijds, nietigverklaring van het besluit om hem in het kader van de bevorderingsronde 2005 niet tot de rang A\*11 te bevorderen en, anderzijds, schadevergoeding, ten dele niet ontvankelijk en ten dele ongegrond is verklaard.

Tot staving van de hogere voorziening voert rekwirant vier middelen aan, ontleend aan:

- verkeerde uitlegging van het verzoekschrift en de repliek, aangezien het bestreden arrest een middel ontleend aan de non-existentie van een besluit van het TABG, hetgeen een volledig ontbreken van motivering impliceert, heeft vervangen door een totaal ander middel;
- verkeerde opvatting en/of uitlegging van het bewijsmateriaal, daar het Gerecht voor ambtenarenzaken hiermee geen rekening heeft gehouden;
- een verkeerde verdeling van de bewijslast, aangezien het Gerecht voor ambtenarenzaken bewijs had moeten verlangen van de stellingen van de verwerende partij;
- schending van het vermoeden van onschuld betrekking hebbende op de verwijzing van rekwirant in de kosten in eerste aanleg.